

„Fenomenálna autorka v žánri romantiky.“

Christina Lauren

ALI HAZELWOOD

**Absencia
lásky**

Ljndeni

Absencia lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ali Hazelwood

Absencia lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Absencia
lásky

ALI HAZELWOOD

Absencia lásky

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

Ljndeni

Ali Hazelwood: *Not in Love*

Copyright © 2024 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Published in the United States by Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Translation © Michaela Meňhartová, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4446-1

ISBN e-knihy 978-80-566-4475-1 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-566-4476-8 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4477-5 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

Pre Jen. Niekedy premýšlam nad tým,
čo by som bez teba robila, a strašne ma to desí.

PS: Inak, biela čokoláda je dobrá.

PPS: Keď si toto prečítaš, daj Stelle sušienku od tety Ali.

Milí čitatelia,

chcela som vám len v krátkosti oznámiť, že Absencia lásky je štýlovo trochu odlišná od mojich predchádzajúcich publikácií. Rue a Eli riešili – a stále riešia – následky problémov, ako je smútok, nedostatok jedla a zanedbávanie v detstve. Túžia nadviazať vzťah, ale nie sú si istí, ako to urobiť inak ako prostredníctvom fyzického kontaktu. Výsledkom je, myslím, skôr erotická romanca než romantická komédia.

Príbeh Rue a Eliho má, samozrejme, šťastný koniec! Ale obsahuje aj niekoľko vážnych tém a ja som vás chcela upozorniť, aby ste vedeli, čo môžete očakávať.

S láskou

Ali

1

DOST JEDNODUCHÉ

RUE

Dámy, toto je vážna, nerečnicka otázka: Ako dokážete „prežiť v reálnom svete?“

Zízala som na Nyotin opovržlivý výraz a precitovala ten jedinečný pocit hanby, ktorý vás zaplaví, keď mladšia sestra vašej najlepšej priateľky (ktorej ste opakovane bránili vo vstupe do domčeka na strome v záhrade, ktorá si na Vianoce v 2009 verejne pochutnávala na šušňoch a pár mesiacov nato ste ju prichytili, ako sa v skrini bozkávala s mandarínkou) spochybňuje vašu schopnosť úspešne a produktívne existovať.

Na druhej strane, vtedy sme boli s Tishou o celé tri roky staršie ako ona a mali sme zjavne nemiestny komplex nadradenosti. Teraz sme vedeli, že malá Nyota má dvadsaťštyri rokov, je špičkou právnickej fakulty a čerstvo vyštudovanou konkurznou právničkou, ktorá si za čas fakturuje viac, než ma stojí poisťka na auto. Aby toho nebolo málo, sledovala som ju na Instagrame, vďaka čomu som vedela, že na bench-presse zdvihne viac ako svoju váhu, v jednodielnych plavkách

vyzerá neuveriteľne a pravidelne vypeká cibulovo-rozmarínovú focacciu.

Nyota ma nikdy nezačala sledovať, čo bol silný ťah, ktorého brilantnosť mi nedala v noci spať.

„Poznáš nás,“ zvolila som úprimnosť pred hrdosťou. S Tishou sme sa zašili v mojej kutici v Kline a volali s niekým, kto si zrejme ani neuložil naše čísla. Dôstojnosť nás vôbec netrápila. „Ledva to dávame.“

„Mohla by si proste odpovedať na otázku?“ nasrdila sa Tisha. Ja som sa síce cítila ponížene, ale pre ňu to muselo byť ešte horšie. Nyota bola predsa len jej sestra.

„To ako fakt? Voláte mi uprostred pracovného dňa a pýtate sa, čo je to postúpenie pohľadávok? Nemohli ste si to vygoogliť?“

„Už sme googlili,“ odvetila som a vynechala som, že sme do vyhľadávania pridali aj *pre blbcov*. A predsa. „Myslím, že sme pochopili podstatu.“

„Skvelé, tak ste za vodou. Končím, uvidíme sa na Deň vďakvyzdania...“

„Ale,“ prerušila som ju. Bol koniec mája. „Reakcie ostatných zamestnancov naznačujú, že si zrejme plne neuvedomujeme dôsledky postúpenia pohľadávok.“ Môj prah divnosti bol celkom vysoký a podarilo sa mi odignorovať personálneho zástupcu, ktorý si postojacky prezeral stránku ponúk práce, chemika, ktorý do mňa narazil a zdrhol bez jediného slova, dokonca aj prázdny pohľad môjho zvyčajne diktátorského vedúceho Matta, keď som mu oznámila, že správu, na ktorú čaká, dostane najskôr o tri hodiny. A keď som vylievala svoju fľašu s vodou do kvetináča, ktorý žil v odpočinkovej miestnosti dlhšie, ako som tu robila, jeden technik sa rozplakal a navrhol: *Mali by ste si Papradínu zobrať domov, doktorka Siebertová, nemala by čeliť smrti len pre to, čo sa tu stane.*

Absolútne som netušila, čo sa deje. Vedela som len, že som milovala svoju terajšiu robotu v Kline, že najdôležitejší projekt môjho života sa nachádzal v bode zlomu a že som mala priveľké problémy so socializáciou, aby som sa jednoducho začlenila do nového pracovného kolektívu. Dnešné stretnutie nevestilo nič dobré. „O pätnásť minút bude porada,“ vysvetlila som, „a my by sme na ňu rady šli s lepšou predstavou o tom, čo...“

„Ny, prestaň pindať a zhrň nám to ako päťročným,“ narážala Tisha.

„Ste doktorky,“ zdôraznila Nyota, a nemyslela to ako kompliment.

„Dobre, počúvaj pozorne, Ny, lebo ti to vyrazí dych a možno to budeme musieť nahlásiť OSN a začať súdny proces v Haagu, ale tému súkromných kapitálových firiem a úverov počas nášho doktorandského štúdia chemického inžinierstva nespomenuli na žiadnom predmete. Šokujúce zlyhanie, ja viem, a som si istá, že NATO bude chcieť podniknúť vojenské opatrenia...“

„Sklapni, Tish. Nebudeš mi tu frflať, keď odo mňa niečo potrebuješ. Rue, ako ste sa dozvedeli o tej pôžičke?“

„Florence poslala celej spoločnosti e-mail,“ odpovedala som. „Dnes ráno.“

„Florence je vaša generálna riaditeľka?“

„Áno.“ Zdalo sa mi to príliš stručné, tak som dodala: „A zakladateľka.“ Stále to nebolo dostačujúce, ale na ospevovanie teraz nebol správny čas.

„Píše sa tam niečo o tom, ktorý investičný fond ju odkúpil?“
Prebehla som očami mail. „Harkness Group.“

„Hmm. Niečo mi to hovorí.“ Nyota čosi potichu tūkala a za ňou sa týčili obrysy New Yorku. Jej kancelária sa nachádzala vo výškovej budove – tisícky kilometrov vzdialená od Severného Austinu. Rovnako ako Tisha a ja, aj ona sa túžila

dostať z Texasu. Na rozdiel od nás sa však nikdy nevrátila. „No jasné. Hentí,“ ozvala sa nakoniec, žmúriac na obrazovku.

„Poznáš ich?“ vyzvedala Tisha. „Sú akože slávni?“

„Je to súkromná investičná firma, nie K-popová skupina. Ale áno, v technologickom odvetví sú dosť známi.“ Zahryzla si do pery. Jej výraz ma vôbec neupokojoval a cítila som, ako Tisha vedľa mňa stírpla.

„Niečo podobné sa nestalo prvý raz,“ skonštatovala som a odmietla som podľahnúť panike. Pred rokom som ukončila štúdium na Texaskej univerzite v Austine, ale pre Florence Klinovú som pracovala ešte pred dokončením doktorátu. Nič z toho pre mňa nebola novinka. „K otrasom vo vedení a problémom s investormi dochádza neustále. Vždy sa to upokojí.“

„Nie som si istá, či to tak bude aj tentoraz, Rue.“ Nyota zvrážtila čelo. „Harkness je súkromná akciová spoločnosť.“

„Stále neviem, čo to znamená,“ nasrdila sa Tisha.

„Keby si ma neprerušila, tak by som ti vysvetlila, že súkromné akciové spoločnosti sú... skupiny ľudí s množstvom peňazí a voľného času. A namiesto toho, aby sa kúpali v ťažko zarobených peniazoch ako Strýko Držgroš alebo si ich ukladali na sporiacich účtoch ako vy dve...“

„Ha, ty si vážne myslíš, že mám úspory,“ zamrmlala Tisha.

„Používajú ich na nákup iných spoločností,“ dokončila Nyota.

„A teraz kúpili Kline?“ spýtala som sa.

„Nie. Spoločnosť Kline nevstúpila na burzu, nikto si nemôže kúpiť jej akcie. Ale v čase, keď bola založená, potrebovala peniaze na vývoj... raviol? To tam robíte?“

„Vytvárať potravínarské nanotechnológie.“

„Jasné. Budeme sa tváriť, že to niečo znamená. Takže keď Florence založila Kline, vzala si veľkú pôžičku a teraz sa ten, kto jej tie peniaze dal, rozhodol predat' pôžičku Harknessu.“

„To znamená, že odteraz Kline dlží peniaze Harknessu?“

„Presne tak. Vidíš, Rue, vedela som, že nie si úplne nanič. Na druhej strane, moja sestra ma nikdy neprestane...“ Nyota zmĺkla a zamračila sa na počítač.

„Čo?“ znepokojene sa spýtala Tisha. Nyota nezvykla stíchnuť uprostred urážky. „Čo sa stalo?“

„Nič. Len si čítam o Harknesse. Sú veľmi uznávaní. Zameriavajú sa na stredne veľké technologické startupy. Myslím, že v nich majú pár svojich vedcov? Získavajú sľubné spoločnosti, poskytujú kapitál a podporu na ich rozvoj a potom ich predávajú so ziskom. Kúpa pôžičky sa zdá trochu mimo ich bežnej praxe.“

Tisha mi pevne zovrela stehno a ja som jej ruku zakryla dlaňou. Fyzickú útechu som poskytovala len zriedka, ale pre Tishu som nemala problém urobiť výnimku. „Takže stačí, aby Florence splatila pôžičku Harknessu, a budú mimo hry?“ spýtala som sa. Zdalo sa to dosť jednoduché. Netreba hneď listovať na pracovných portáloch.

„Ech, možno tak v tvojom dúhovom svete. Uži si šantenie s jednorozcami, Rue. Florence na to v žiadnom prípade nemá.“

Tishino zovretie zosilnelo. „Ny, čo to v praxi znamená? Získajú kontrolu nad firmou?“

„Možno. Záleží na zmluve o pôžičke.“

Pokrútila som hlavou. „Florence by im to nikdy nedovolila.“

„Florence možno nebude mať na výber.“ Nyota nečakane zjemnila tón, a až vtedy mi stiahlo žalúdok. „V závislosti od podmienok dohody môže mať Harkness právo dosadiť nového technického riaditeľa a vážne zasahovať do bežného chodu spoločnosti.“

Ak by som sa spýtala, čo robí technický riaditeľ, vôbec by som si nezvýšila šance na sledovanie na Instagrame, tak som jednoducho povedala: „Okej. Ako na tom sme?“

„Harkness možno nakoniec nebude robiť problémy. Ale možné je aj to, že si budete musieť hľadať nové zamestnanie. Momentálne sa to nedá povedať.“

Tisha ticho zamrmlala „doriti“. *Florence*, pomyslela som si so suchom v ústach. *Kde je Florence?* „Ďakujeme, Nyota,“ povedala som. „Veľmi si nám pomohla.“

„Zavolajte mi po dnešnom zhromaždení, budeme mať o všetkom lepšiu predstavu.“ Bolo od nej milé, že predpokladala, že tomu porozumieme aj my. „Ale nezaškodilo by, keby ste si pre istotu začali doladovať životopisy. Austin je skvelé miesto pre technologické startupy. Poobzerajte sa po nete, spýtajte sa svojich kockatých kamarátov, či o niečom nevedia. Máte aj nejakých iných kamarátov, však?“

„Mám Brucea.“

„Bruce je mačka, Tish.“

„No a?“

Začali sa hašteriť, ale odignorovala som ich a snažila som sa vypočítať pravdepodobnosť, že si s Tishou nájdeme prácu v tej istej spoločnosti. Prácu, ktorá bude dobre zaplatená a dá nám voľnosť vo výskume, ktorú sme mali doteraz. *Florence* mi dokonca dovolila...

Z uvažovania ma vytrhla desivá myšlienka. „Čo naše osobné projekty? Patenty zamestnancov?“

„Hm?“ Nyota naklonila hlavu. „Patenty zamestnancov? Na čo?“

„V mojom prípade na bio-nanokompozit, ktorý...“

„Ušetri ma prednášky.“

„Je to niečo, vďaka čomu zostávajú produkty čerstvejšie. Dlhšie.“

„Aha, chápem.“ Prikývla na znak porozumenia, oči sa jej zrazu rozjasnili a ja som sa čudovala, čo o mne vie. Tisha by sa o mojej minulosti nikdy nezmienila, ale Nyota bola vníma-

vá a veľmi pokojne si to mohla všimnúť sama. Koniec koncov, celé roky som trávila každú voľnú chvíľu v ich dome, len aby som sa nemusela vracat' do svojho. „Je to tvoj projekt? Tvoj patent? A máš zmluvu, ktorá ti zaručuje vlastníctvo tejto technológie?“

„Áno. Ale ak niekto prevezme Kline...“

„Ak to máš písomne, si v suchu.“

Spomenula som si na e-mail od Florence. Dlhé slová, malé písmo, elektronické podpisy. Zaplavila ma úlava. *Ďakujem ti, Florence.*

„Baby, snažte sa to príliš neriešiť, dobre? Chodte na zhromaždenie, na ktoré už pravdepodobne meškáte. Zistite všetko, čo môžete, a podajte hlásenie. A pre lásku všetkých žien v práve, aktualizujte si svoje prekliate životopisy. Tish, nestriháš zvieratá od konca bakalára.“

„Padaj z môjho LinkedInu,“ zamrmlala Tisha, ale prostredník ukázala už prázdnej obrazovke. Tak sa oprela o stoličku a uspokojila sa s ďalším tichým „doriti“.

Upierala som pohľad pred seba a prikývla. „Presne.“

„Ani jedna z nás sa nie je schopná citovo vyrovnat' s hľadaním nového zamestnania.“

„Fakt nie.“

„Teda, budeme v poriadku. Pracujeme v technickom odbore. Je to len...“

Ešte raz som prikývla. V Kline sme boli šťastné. Spolu. S Florence.

Florence. „Včera večer mi Florence napísala,“ povedala som Tishi. „Spýtala sa, či by som k nej nechcela ísť.“

Otočila sa. „Povedala prečo?“

Pokrútila som hlavou, cítila som sa napoly zahanbene, napoly previnilo. *Pekne podporuješ svojich priateľov, Rue.* „Povedala som jej, že mám plány.“

„Čo si... jáj, jasné. Tvoja štvrtročná ruja. Nočná Rue. Pa-nebože, ako to, že sme sa o tom chlapovi ešte nerozprávali?“

„O akom chlapovi?“

„Vážne? Pošleš mi fotku vodičáka nejakého týpka a potom sa spýtaš o akom chlapovi? Dobrý pokus.“

„Musela som to skúsiť.“ Postavila som sa a snažila som sa vyhnúť spomienke na temné modré oči. Na profil gréckeho boha, na ktorý som nevedela prestať zízať. Snažila som sa nemyslieť na krátke hnedé kučery, ktoré mal dokonale rozstrapatené. Keď ma viezol domov, upieral oči priamo pred seba, akoby sa neoblomne snažil nepozerať mojím smerom.

„Ozval sa ti? Za predpokladu, že si urobila niečo nepredstaviteľné a...“ zalapala po dychu a priložila si ruku na hrud', „dala mu svoje číslo.“

„Nekontrolovala som si telefón.“ Teraz žil na samom dne môjho batohu, natlačený pod náhradnou mikinou, fľašou s vodou a kopou kníh, ktoré som mala vrátiť do knižnice o dva dni. Zostane tam aspoň dovtedy, kým prestanem každých desať minút rozmýšľať, či mi napísal.

Rada som si od chlapov udržiavala určitý odstup.

„Mala som ísť k Florence,“ výčitky mi skrúcali žalúdok.

„Nie. Keby som si mala vybrať medzi tým, že si vrzneš, a tým, že budem vopred vedieť o tejto sračke, asi by som si vybrala orgazmus pre teba. Som veľkorsá duša.“ Tisha stíšila hlas. Kráčali sme vedľa seba tmavomodrými, ultramodernými chodbami Kline, ktoré sa hemžili zamestnancami a všetky smerovali k otvorenému priestoru na prvom poschodí. Na Tishu sa všetci usmievali – a mne kývali, zdvorilo, ale oveľa vážnejšie.

Spoločnosť Kline začínala ako malý technologický start-up, potom sa rýchlo rozrástla na niekoľko stoviek zamestnancov a ja som prestala sledovať nových príšielcov. Navyše

ma všetci videli ako tak trochu tajomnú postavu, pretože som na projekte robila sama. Vysoké, vážne, uzavreté dievča – ktoré trávilo všetok čas s druhým vysokým dievčaťom, zábavným, rozkošným a všeobecne obľúbeným. V Kline sme sa s Tishou rozchádzali v miere obľúbenosti tak, ako sme sa rozchádzali už od základnej školy. Našťastie som sa to naučila nevšimáť.

„Bohužiaľ,“ zašomrla som, „orgazmus sa nekonal.“

„Čože? Nevyzeral, že by bol zlý v posteli!“

„To som nezistila.“

Zamračila sa. „Nestretla si sa s ním práve kvôli tomu?“

„Pôvodne.“

„A?“

„Objavil sa Vincent.“

„Nech sa Vincent strčí. Ako sa mu to poda... vlastne nie, ani to nechcem vedieť. Tak nabudúce?“

„Neviem,“ zašepkala som pravdivo a sama som sa cítila trochu skleslo, keď sme sa s Tishou posadili na pohovku v zadnej časti miestnosti. „Myslím, že...“

„Tu sa človek nikdy nenudí,“ ozval sa ľubozvučný hlas a vzápätí sa gauč po mojej ľavici preboril. Jay bol náš obľúbený laborant. Alebo, presnejšie, bol to Tishin obľúbenec, s ktorým sa rýchlo spriatelila. A keďže som sa stále pohybovala v jej blízkosti, do ich priateľstva som sa zamotala aj ja. Tak by sa dal zhrnúť celý môj spoločenský život. „Prisahám Bohu,“ povedal, „ak nás všetkých vyhodia a mne prepadne vízum a budem sa musieť vrátiť do Portugalska a Sana sa so mnou rozíde...“

„Milujem tvoj optimizmus, zlato.“ Z druhej strany sa ku mne s úsmevom naklonila Tisha. „Mimochodom, vyhládali sme si k tejto sračke info. Môžeme ti povedať, čo je to postúpenie pôžičky.“

Jay nadvihol obočie, až sa mu v ňom zaligotal piercing. „Akože ste to doteraz nevedeli?“

Tisha sa stiahla a schovala sa za mnou. „Ale no,“ chlácholivo som ju potľapkala po nohe. „Aspoň sme sa nikdy netvárili, že sme niečo, čo nie sme.“

„Inteligentné?“

„Zjavne.“

V dave sa zjavil vodopád červených kučier a mne okamžite spadol kameň zo srdca. *Florence*. Úžasná, vynaliezavá Florence. Stelesňovala Kline. Bojovala oň zubami-nechtami a nemienila dovoliť, aby jej ho niekto vzal. Určite nie nejaký...

„Kto sú tí štyria?“ zašepkala Tisha do náhleho ticha v miestnosti. Pohľadom zablúdila k Florence a postavám vedľa nej.

„Nieкто z Harknessu?“ tipol si Jay.

Čakala som ulízané vlasy, obleky a nezameniteľne nepríjemnú auru finančákov. Lenže ľudia z Harknessu vyzerali, že by v inej dimenzii mohli patriť do Kline. Možno sa ležérnejším oblečením snažili niečo dosiahnuť, ale pôsobili... normálne. Ústretovo. Dlhovlasá žena v džínsoch sa zjavne cítila uvoľnene a vyzerala spokojná s účasťou, rovnako ako muž so širokými plecami, ktorý stál až príliš blízko nej. Vysoký chlap s pestovou bradou si prezeral miestnosť trochu povýšenecky, a práve ja som ho za to vážne nemohla súdiť. Už niekoľkokrát mi povedali, že v okolí nevzbudzujem práve vrúcne pocity. A štvrtý muž, ten, ktorý sa ku skupine pridal ako posledný, ležérnym krokom a so sebavedomým úsmevom na tvári, sa mi zdal...

Stuhla mi krv v žilách.

„Už teraz ich neznášam,“ zamrmal Jay, čím Tishu rozosmial.

„Neznášaš každého.“

„Každého nie.“

„Ale áno. Však, Rue?“

Neprítomne som prikývla, oči som upierala na štvrtého chlapa, akoby mi počaroval. Hlava sa mi zatočila a v miestnosti došiel kyslík, pretože na rozdiel od ostatných troch mi bola jeho tvár povedomá.

Na rozdiel od ostatných som presne vedela, kto to bol.